

Teatret, men det er et ganske berettiget Standpunkt fra dette Ting's Side, thi det er det oprindelige Standpunkt, fra hvilket vi i sin Tid gik med til at bevilge det kongelige Teater den Bygning, hvori det nu spiller Comedie. Det blev fra den daværende Minister og det daværende Højre med megen Styrke fremhævet, at fik de deres Bygning, skulde de nok klare sig for Resten og ikke komme og begære Tilskud, og det er det Standpunkt, som Folketinget hidtil har staaet paa, og som vi staa paa i dette Øjeblik, naar vi kræve Balance. Jeg er imidlertid ganske sikker paa, at en saadan Balance vil ikke kunne opnaas ved nogen som helst Postering her paa Finansloven, i den Henseende gør jeg mig ingen Illusioner. Selv om vi gik over til et helt andet System, vilde det ikke hjælpe. Vi have jo prøvet de Ting tidligere, vi have tidligere haft det kongelige Teater staaende her, saaledes at vi ikke budgetterede de enkelte Poster, men kun bevilgede en bestemt Sum som Tilskud. Dersom de Herrer tro, at dette hjalp, have de glemt, hvorledes det gik til paa den Tid. Den bestemte Sum betragtedes som det, den var, som noget, man tog til Indtægt, og hvis den ikke slog til, saa tog man mere, og hvem var Debitor for det? Ikke andre end Statskassen. Hvem betalte? Det gjorde Statskassen akkurat paa samme Maade, som naar der ikke er en bestemt Sum, i den Henseende er der ingen Forfæls. I juridisk Henseende vil jeg hævde, at der i Virkeligheden slet ingen Forfæls er, thi enten man stiller et Budget op her, eller man bevilger en Sum, er det klart nok, at Teatret er en ren Statsinstitution, hvis Kreditorer ikke have noget som helst andet at holde sig til end den danske Statskasse. Skulde der ske nogen virkelig juridisk afgørende Forandring der, maatte Teatret ophøre at være Statens, det maatte gaa over i privat Eje, noget, som ganske vist ogsaa har været under Overvejelse af og til under Forhandlingerne om Teatret, men hvoraf jeg ikke venter mig praktiske Resultater. Nej, den eneste Maade, hvorpaa den forønskede Balance kan komme til Veje, deri er jeg enig med det øvrige Udvalg, er den, at man bestyrer Teatret med det bestemte Formaal, at der skal være Balance, og under det Tryk fra Kultusministerens Side lige over for sine undergivne ved Teatret, at de skulle skaffe Balance. Naar det stiller sig saaledes, at det gaar, som det bedst kan, og at alle vide, at der ikke sker noget videre, hvis der er Underbalance, det generer ikke Teaterchefen noget videre, og det generer ikke Ministeren noget videre, der bliver fremset nogle Bemærkninger under Finanslovs-

behandlingen om, at det er fedeligt, men det ryster man af sig, saa gaar det Mar efter paa samme Maade. Saa længe den Tone og Opfattelse er til Stede i Teatrets Administration, saa længe saa vi ikke blot Tilskud som hidtil, men naturligtvis stigende Tilskud. Thi hvorfor skulde man trægte sig noget? Det, som det her kommer an paa, er at saa en Bestyrelse af Teatret, som virkelig gør sig til Opgave at administrere det paa en saadan Maade, at Indtægt svarer til Udgift. Med Hensyn til et enkelt Punkt har jeg en lidt afvigende Opfattelse fra den ærede Ordfører, og jeg maa derfor gøre en Bemærkning, det er med Hensyn til 10,000 Kr., som Udvalget foreslaar nægtede, og som pleje at bevilges til ekstraordinære Understøttelser. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i den historiske Fremstilling, det er noget, som ikke kan beskrives, at disse 10,000 Kr., tidligere 7,500, ere bevilgede her fra Folketinget diskretionært til Teaterbestyrelsens Anvendelse. Det er sikkert nok, at de ere aldrig af Finansudvalget forlangte specificerede, der har aldrig været nogen Specification for dem, og det er noget, som enhver har vidst, at disse Pengene ere blevne anvendte til ekstraordinære Gratialer, saaledes som Kontoen ogsaa lyder. Men hvad den ærede Ordfører aabenbart har Uret i, det er, at disse Pengene have staaet til Teaterchefens Disposition. Paa ingen Maade! Nej, disse Pengene have været bevilgede ligesom alle Bevillinger paa Finansloven til vedkommende Minister, det er til Ministerens Disposition, at disse 10,000 Kr. have staaet, og det er paa Ministerens Ansvar, at de ere givne ud, vi have slet ingen anden her at holde os til end vedkommende Kultusminister. For mit Vedkommende vil jeg sige, at Grunden til, at jeg har været med til at rejse dette Spørgsmaal, var netop den Formodning, som opstod i Finansudvalget om, at disse Pengene ikke bleve anvendte under Ministerens Myndighed, men at de ved Tidernes Ugunst efterhaanden vare gaaede over til at blive et lille Fond, som Teaterchefen anvendte efter sin individuelle Tilbøjelighed, og det er dog noget, som ligger ganske uden for vor Bevilling, som ligger helt uden for Finanslovens Forudsætninger. Det har jo vist sig siden under Forhandlingen med den højtærede Minister, at denne Formodning ikke var greben ud af Luftten, men at det i Virkeligheden er gaaet netop saaledes for sig. Men saa ser jeg ikke rettere, end at saa maa Finansudvalget staa saaledes, som vi staa her, vi have ikke andet Valg, men maa sige til os selv: der maa foregaa en Forandring deri, og indtil det er sket, maa